

Sprawa C-830/21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

23 grudnia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

9 grudnia 2021 r.

Strona powodowa, druga strona w postępowaniu apelacyjnym i wnosząca apelację:

Syngenta Agro GmbH

Strona pozwana, wnosząca apelację i druga strona w postępowaniu apelacyjnym:

Agro Trade Handelsgesellschaft mbH

Hanseatisches Oberlandesgericht (hanzeatycki wyższy sąd krajowy, Niemcy)

[...]

Postanowienie

W sprawie

Syngenta Agro GmbH, [...] Maintal

- strona powodowa, druga strona w postępowaniu apelacyjnym i wnosząca apelację -

[...] przeciwko

Agro Trade Handelsgesellschaft mbH, [...]

[...] Lauschied

- strona pozwana, wnosząca apelację i druga strona w postępowaniu apelacyjnym -

[...] w dniu 9 grudnia 2021 r. 3. izba cywilna Hanseatisches Oberlandesgericht (hanzeatyckiego wyższego sądu krajowego) [...] [skład orzekający] postanowiła, co następuje:

I. Postępowanie zostaje zawieszono.

II. Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedkłada się następujące pytania celem wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 1 w związku z pkt 1 lit. b) i f) załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 547/2011 z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów w zakresie etykietowania środków ochrony roślin z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającego dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 547/2011”):

1. Czy art. 1 w związku z pkt 1 lit. b) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przywozu równoległego środka ochrony roślin należy przy jego dystrybucji w innym państwie członkowskim umieścić na opakowaniu nazwę i adres posiadacza zezwolenia z państwa członkowskiego pochodzenia, z którego dokonano przywozu tego środka?

2. Czy art. 1 w związku z pkt 1 lit. f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przywozu równoległego środka ochrony roślin należy obowiązkowo umieścić na opakowaniu w niezmienionej postaci pierwotnie nadany przez producenta numer partii, czy też w zgodzie z tym przepisem pozostaje sytuacja, gdy importer równoległy usunie pierwotny numer partii i umieści na opakowaniu swój własny numer identyfikacyjny, jeżeli importer ten prowadzi ewidencję, z której wynika relacja między używanymi przez niego i przez posiadacza zezwolenia numerami partii środka ochrony roślin objętego przywozem równoległym?

Uzasadnienie:

A.

Strona powodowa jest niemiecką spółką dystrybucyjną grupy Syngenta, która zajmuje się produkcją i wprowadzaniem do obrotu m.in. środków ochrony roślin w Republice Federalnej Niemiec i innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Strona pozwana jako przedsiębiorstwo handlowe w sektorze rolniczym wprowadza do obrotu m.in. środki ochrony roślin, w szczególności środki ochrony roślin pochodzące z przywozu równoległego. Strona pozwana przywozi również m.in. środki ochrony roślin pochodzące od strony powodowej.

Strona pozwana sprzedaje je w Republice Federalnej Niemiec w nieotwartych oryginalnych kanistrach strony powodowej, przy czym zastępuje oryginalną etykietę własną naklejką. Naklejka zawiera m.in. informacje o stronie pozwanej jako importerze i podmiocie wprowadzającym środki ochrony roślin do obrotu, nie zawiera natomiast informacji o posiadaczu zezwolenia na wprowadzanie środka ochrony roślin do obrotu w państwie członkowskim pochodzenia. Strona pozwana zastępuje pierwotny numer partii producenta swoim własnym numerem identyfikacyjnym i prowadzi rejestr, z którego wynika, który nadany przez stronę pozwaną numer identyfikacyjny odpowiada któremu pierwotnemu numerowi partii.

Strona powodowa upatruje w tym naruszenia art. 1 w związku z pkt 1 lit. b) i f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011. Strona powodowa wniosła o zakazanie stronie pozwanej pod rygorem zastosowania środków porządkowych dokonywania następujących czynności (żądanie strony powodowej przywołane w zakresie, w jakim jest to jeszcze istotne dla postępowania odwoławczego i postępowania w przedmiocie wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym):

1. (...)

c. wprowadzania do obrotu handlowego w Republice Federalnej Niemiec, samodzielnie lub za pośrednictwem osób trzecich, środka ochrony roślin pod nazwą „ABAREX PRO”, „AGRO TRIO” lub „REXTOP” w ramach przywozu równoległego w odniesieniu do środka ochrony roślin dopuszczonego w Niemczech przez Syngenta Agro GmbH w oryginalnym opakowaniu, tzn. w celu sprzedaży tego środka: przechowywania go, oferowania, wystawiania do sprzedaży lub odstępowania w jakikolwiek inny sposób, jeżeli usunięte zostają przy tym nadrukowane na oryginalnym opakowaniu informacje o nazwie i adresie posiadacza zezwolenia, tak jak to ma miejsce w przypadku opakowań przedstawionych w załączniku K6;

lub

d. wprowadzania do obrotu handlowego w Republice Federalnej Niemiec, samodzielnie lub za pośrednictwem osób trzecich, środka ochrony roślin pod nazwą „ABAREX PRO”, „AGRO TRIO” lub „REXTOP” w ramach przywozu równoległego w odniesieniu do środka ochrony roślin dopuszczonego w Niemczech przez Syngenta Agro GmbH w oryginalnym opakowaniu, tzn. w celu sprzedaży tego środka: przechowywania go, oferowania, wystawiania do sprzedaży lub odstępowania w jakikolwiek inny sposób, jeżeli nadrukowany na oryginalnym opakowaniu numer partii zostaje przy tym usunięty i zastąpiony innym numerem identyfikacyjnym, tak jak to ma miejsce w przypadku opakowań przedstawionych w załączniku K6;

[...]

Ponadto strona powodowa zgłosiła wobec strony pozwanej dalsze żądania nr 2, 3 i 4, domagając się w tym zakresie udzielenia informacji, ustalenia wysokości odszkodowania i zwrotu kosztów dochodzenia roszczeń poniesionych przed wszczęciem procesu.

Landgericht (sąd krajowy) uwzględnił powództwo skierowane przeciwko stronie pozwanej w zakresie żądania nr 1c i związanych z nim dalszych żądań, natomiast w zakresie żądania nr 1d i związanych z nim dalszych żądań powództwo oddalił.

W tym zakresie Landgericht (sąd krajowy) wyjaśnił w odniesieniu do żądania nr 1c, że ustalenie treści pojęć dotyczących wymogów z załącznika I do rozporządzenia (UE) 547/2011 wymaga oparcia się na art. 3 pkt 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1107/2009”) w odniesieniu do wymogów w zakresie etykietowania środków ochrony roślin. Zgodnie z art. 3 pkt 24 rozporządzenia nr 1107/2009 „posiadacz zezwolenia” oznacza „osobę fizyczną lub prawną posiadającą zezwolenie na wprowadzanie środka ochrony roślin do obrotu”. Zgodnie z art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 1107/2009 „zezwolenie na wprowadzanie środka ochrony roślin do obrotu” oznacza „akt administracyjny, na podstawie którego właściwy organ państwa członkowskiego zezwala na wprowadzanie środka ochrony roślin do obrotu na swoim terytorium”. Odpowiednio do tego posiadaczem zezwolenia jest osoba, która otrzymuje pierwsze zezwolenie na wprowadzanie danego środka ochrony roślin do obrotu w danym państwie członkowskim. Takie użycie terminu zezwolenie jest kontynuowane w art. 18 rozporządzenia nr 1107/2009. Natomiast w odniesieniu do handlu równoległego art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1107/2009 stanowi o możliwości uzyskania „pozwolenia na handel równoległy” w odniesieniu do „środka ochrony roślin, który uzyskał zezwolenie w jednym państwie członkowskim (państwie członkowskim pochodzenia)”. Z takiego użycia tych terminów w rozporządzeniu nr 1107/2009 wynika, że nazwa i adres posiadacza zezwolenia oraz numer zezwolenia na wprowadzanie środka ochrony roślin do obrotu zgodnie z pkt 1 lit. b) załącznika I do art. 1 rozporządzenia nr 547/2011 oznaczają nazwę i adres posiadacza zezwolenia w państwie członkowskim pochodzenia, ponieważ w kontekście handlu równoległego używane jest pojęcie „pozwolenia”. Wprowadzanie do obrotu środka ochrony roślin pochodzącego z przywozu równoległego bez podania informacji o posiadaczu zezwolenia w państwie członkowskim pochodzenia stanowi zatem naruszenie pkt 1 lit. b) załącznika I do art. 1 rozporządzenia (UE) nr 547/2011.

W odniesieniu do żądania nr 1d sąd krajowy wskazał, że pojęcie „numer partii” z pkt 1 lit. f) załącznika I do art. 1 rozporządzenia nr 547/2011 nie zostało zdefiniowane ani w tym rozporządzeniu, ani w rozporządzeniu nr 1107/2009. Inaczej niż w przypadku podania nazwy i adresu posiadacza zezwolenia na wprowadzanie środka ochrony roślin do obrotu, sformułowanie użyte w załączniku I do art. 1 rozporządzenia nr 547/2011 pozwala na przyjęcie wykładni prezentowanej przez stronę pozwaną, że może chodzić również o własny numer partii importera równoległego. Wykładnia pkt 1 lit. f) załącznika

I do rozporządzenia nr 547/2011 w świetle swobody przepływu towarów prowadzi do wniosku, że zmiana numeru partii jest dopuszczalna, ponieważ może być konieczna w celu zapobieżenia stosowaniu lub zakończenia stosowania środków podziału rynków. Okoliczność, że w niniejszej sprawie nie są widoczne podstawy do przyjęcia, że strona powodowa stosuje środki podziału rynków, nie ma wpływu na wykładnię rozporządzenia nr 547/2011 i rozporządzenia nr 1107/2009.

Od tego wyroku obydwie strony wniosły apelacje.

B.

Uwzględnienie obydwu apelacji zależy od wykładni art. 1 w związku z pkt 1 lit. b) i f) załącznik I do rozporządzenia nr 547/2011. Przed rozstrzygnięciem sprawy należy zatem zawiesić postępowanie i uzyskać od Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenie w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 akapit pierwszy lit. b) i ust. 3 TFUE.

Roszczenia będące przedmiotem sprawy mogłyby przysługiwać stronie powodowej na podstawie § 8 ust. 1, § 9 zdanie pierwsze, § 3 ust. 1 i § 3a Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, zwanej dalej „UWG”) w związku z wymogami określonymi w art. 1 w związku z pkt 1 lit. b) i f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011.

I.

Ogólne przesłanki roszczeń z tytułu prawa konkurencji są spełnione. Strony są konkurentami w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 3 UWG. Artykuł 1 rozporządzenia nr 547/2011 jest regulacją dotyczącą zachowania na rynku w rozumieniu § 3a UWG, której nieprzestrzeganie może odczuwalnie zakłócić konkurencję ze szkodą dla konkurentów i konsumentów w rozumieniu § 3a UWG. Ponadto w przypadku produktu będącego przedmiotem niniejszego sporu chodzi o środek ochrony roślin w rozumieniu art. 1 rozporządzenia nr 547/2011 w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1107/2009.

II.

Należy przyjąć, że strona pozwana naruszyła art. 1 w związku z pkt 1 lit. b) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011, jeżeli jako importer równoległy była zobowiązana na podstawie tego przepisu do wskazania posiadacza zezwolenia na wprowadzanie do obrotu przywożonego środka ochrony roślin z państwa członkowskiego pochodzenia również przy jego wprowadzeniu do obrotu w Republice Federalnej Niemiec (pierwsze pytanie prejudycjalne).

1. Punkt 1 załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011 stanowi, że różne informacje „w sposób wyraźny i trwały umieszcza się na opakowaniach środków ochrony roślin”. Zgodnie z lit. b) obejmuje to również „nazwę i adres posiadacza

zezwolenia oraz numer zezwolenia na dopuszczenie środka ochrony roślin”*. Zgodnie z art. 33 ust. 1 rozporządzenia nr 1107/2009 wniosek o zezwolenie na wprowadzanie środka ochrony roślin do obrotu musi zostać złożony „w każdym państwie członkowskim, gdzie środek ochrony roślin ma być wprowadzany do obrotu” i początkowo obejmuje tylko to państwo członkowskie, w którym środek ten ma zostać wprowadzony do obrotu. Zgodnie z art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1107/2009 w odniesieniu do środka ochrony roślin, dla którego uzyskano zezwolenie w innym państwie członkowskim, można uzyskać pozwolenie na handel równoległy, jeżeli państwo członkowskie, do którego ma się odbywać przywóz równoległy, ustali, że skład danego środka ochrony roślin jest identyczny ze składem środka ochrony roślin, który uzyskał już zezwolenie na jego terytorium (środka referencyjnego). Zgodnie z art. 52 ust. 5 rozporządzenia nr 1107/2009 środek ten może być wprowadzany do obrotu i stosowany tylko zgodnie z postanowieniami zezwolenia na wprowadzanie środka referencyjnego do obrotu.

2. Zdaniem strony powodowej wymogi dotyczące etykietowania z rozporządzenia nr 547/2011 obowiązują bez ograniczeń również importera równoległego. Zgodnie z jasnym i jednoznacznym brzmieniem pkt 1 lit. b) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011 importer równoległy musi umieścić na opakowaniu informację o posiadaczu zezwolenia w państwie członkowskim pochodzenia. W tym zakresie strona powodowa podziela pogląd sądu krajowego przedstawiony w wyroku wydanym w pierwszej instancji.

3. Strona pozwana jest zdania, że rozporządzenie nr 547/2011 nie zawiera w tym względzie żadnej jasnej regulacji. Należy wziąć pod uwagę, że przywożony produkt nie posiada własnego zezwolenia w państwie członkowskim przywozu, a zatem nie ma posiadacza zezwolenia na ten środek w rozumieniu rozporządzenia. Środek odwołuje się jedynie do środka referencyjnego dopuszczonego do obrotu w państwie członkowskim przywozu przez to państwo, przy czym posiadacz zezwolenia na wprowadzanie tego środka do obrotu nie musi być identyczny z posiadaczem zezwolenia na wprowadzanie do obrotu w państwie członkowskim pochodzenia. Wskazanie posiadacza zezwolenia w państwie członkowskim pochodzenia wywoływałoby wśród przedsiębiorców handlu rolnego i użytkowników tych środków fałszywe wrażenie, że dla przywożonego produktu również w państwie członkowskim przywozu obowiązują te obszary zastosowania i przepisy dotyczące zastosowania, które są podstawą decyzji o zezwoleniu w państwie członkowskim pochodzenia, co byłoby sprzeczne z art. 52 ust. 5 rozporządzenia nr 1107/2009. Z uwagi na to, że istnieją różnice między dopuszczalnymi warunkami w państwie członkowskim pochodzenia i w państwie członkowskim przywozu, powodowałoby to zagrożenie, że przedsiębiorcy handlu rolnego i użytkownicy środków wprowadzaliby środki do obrotu niezgodnie z prawem i stosowaliby środki w obszarach zastosowania, które

* Przepis tłumacza: zgodnie z nomenklaturą rozporządzenia nr 1107/2009 – zezwolenie na wprowadzanie do obrotu.

nie są dopuszczalne w Niemczech w ogóle lub które nie są dopuszczalne przy danej dawce stosowania. Zdaniem strony pozwanej powstałoby również błędne wrażenie, że posiadacz zezwolenia w państwie członkowskim pochodzenia jest jednocześnie przedsiębiorstwem odpowiedzialnym za wprowadzenie produktu do obrotu w państwie członkowskim przywozu.

Zgodnie z sensem i celem tego przepisu chodzi wyłącznie o to, kto wprowadził dany środek ochrony roślin do obrotu w danym państwie członkowskim. Odpowiada to również przepisom prawnym obowiązującym odnośnie do etykietowania w zakresie substancji chemicznych zgodnie z art. 17 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 26 rozporządzenia (WE) nr 1272/2008, a dotyczącym „dostawcy”. W przypadku handlu równoległego jest to wyłącznie podmiot prowadzący handel równoległy, a nie posiadacz zezwolenia na wprowadzanie środka do obrotu w państwie członkowskim pochodzenia. Z tego powodu nie można uznać za sprzeczne z prawem Unii, jeżeli na etykiecie zamiast posiadacza zezwolenia podano wyłącznie nazwę i adres podmiotu prowadzącego handel równoległy.

Ponadto wskazanie pierwotnego posiadacza zezwolenia na wprowadzenie środka do obrotu i jego adresu umożliwiłoby ustalenie, z jakiego kraju produkt ten jest sprzedawany równoległe do Niemiec. Zdaniem strony pozwanej skłaniałoby to dużą liczbę przedsiębiorstw rolnych do dokonywania własnego przywozu środków bez niemieckiego oznakowania poprzez bezpośredni ich zakup w innym państwie członkowskim, co mogłoby potencjalnie prowadzić do negatywnych skutków dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz ochrony środowiska, na przykład poprzez prawdopodobne naruszenia art. 52 ust. 5 rozporządzenia nr 1107/2009.

III.

Należy przyjąć, że strona pozwana naruszyła art. 1 w związku z pkt 1 lit. f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011, jeżeli jako importer równoległy była zobowiązana na podstawie tego przepisu do pozostawienia na kanistrach niezmienionego oryginalnego numeru partii. W tym zakresie istotne jest, czy strona pozwana była uprawniona do usunięcia oryginalnego numeru partii, zastąpienia go własnym numerem identyfikacyjnym i prowadzenia rejestru, z którego wynika, który nadany przez stronę pozwaną numer identyfikacyjny odpowiada któremu oryginalnemu numerowi partii (drugie pytanie prejudycjalne).

1. Zgodnie z art. 1 w związku z pkt 1 lit. f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011 „numer partii preparatu” jest jedną z informacji, które muszą być „w sposób wyraźny i trwały” umieszczone na opakowaniach środków ochrony roślin. Paragraf 49 ust. 4 Gesetz zum Schutz der Kulturpflanzen (ustawy o ochronie roślin uprawnych, zwanej dalej „PflSchG”) stanowi w odniesieniu do handlu równoległego środkami ochrony roślin, co następuje: „Jeżeli posiadacz pozwolenia nie używa do etykietowania zgodnie z § 47 ust. 1 numeru partii posiadacza zezwolenia na wprowadzanie do obrotu środka ochrony roślin, który podlega importowi równoległemu, to jest on zobowiązany do prowadzenia

i przechowywania przez okres co najmniej pięciu lat dokumentacji, z której wynika zgodność używanych przez niego numerów partii z numerami używanymi przez posiadacza zezwolenia na wprowadzanie do obrotu środka ochrony roślin, który podlega importowi równoległemu”.

Ten przepis krajowy zakłada więc, że istnieją przypadki, w których importer równoległy jest uprawniony do tego, żeby zastąpić oryginalny numer partii własnym numerem identyfikacyjnym. Ze względu na pierwszeństwo stosowania prawa Unii przepis ten nie mógłby jednak stanowić podstawy do zastąpienia oryginalnego numeru partii wtedy, gdyby importer równoległy był zobowiązany na podstawie art. 1 w związku z pkt 1 lit. f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011 do pozostawienia na opakowaniu niezmienionego oryginalnego numeru partii.

2. Strona powodowa jest zdania, że już z brzmienia pkt 1 lit. f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011 wynika, że na opakowaniu musi być pozostawiony niezmieniony oryginalny numer partii. W niemieckiej wersji językowej rozporządzenia można to wywnioskować zarówno z terminu „Charge” (pol. „partia”), który odnosi się do produkcji środka ochrony roślin, jak i z terminu „Formulierung” (pol. „preparat”), który musi być obowiązkowo przypisany do posiadacza zezwolenia. Dodatkowo przemawia za tym wymóg „trwałego” umieszczenia informacji na opakowaniu, który odnosi się również do numeru partii.

Ogólne obowiązki etykietowania wynikające z tego przepisu dotyczą również bezpośrednio importera równoległego. W przypadku sprzeczności przepis § 49 ust. 4 PflSchG nie znajduje zastosowania obok rozporządzenia nr 547/2011, któremu przysługuje pierwszeństwo zgodnie z prawem Unii.

Informacje o posiadaczu zezwolenia i numerze partii służą ochronie użytkownika i środowiska, aby w przypadku sytuacji awaryjnej posiadacz zezwolenia mógł jak najszybciej zidentyfikować błędy w stosowaniu lub wadliwe partie środka. Wyłącznie posiadacz zezwolenia posiada niezbędną wiedzę o produkcie, która pozwala na to, żeby w takich przypadkach udzielić wskazówek pozwalających na zapobieżenie zagrożeniu.

Takie rozumienie jest również zgodne z Guidance Document Komisji w sprawie przywozu równoległego, przedłożonym jako załącznik K12, który przewiduje odmienne zasady tylko w przypadku przepakowania (a nie w przypadku zmiany etykiety, o której mowa w niniejszej sprawie).

3. W tym względzie strona pozwana podziela zdanie sądu krajowego i uważa, że treść pkt 1 lit. f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011 nie zawiera jasnych i jednoznacznych wymogów w odniesieniu do numeru partii. Treść tej regulacji pozostawia raczej otwartą kwestię, czy numer partii odnosi się tylko do oryginalnego numeru partii, tzn. numeru partii, który został pierwotnie nadany środkowi przez producenta. Również w pozostałym zakresie treść regulacji jest

otwarta, np. gdy mowa jest o „preparacie”, co oznacza jedynie mieszaninę składającą się z substancji czynnej i składników obojętnych preparatu. Jednak także partie takiego preparatu byłyby możliwe do zidentyfikowania dzięki sposobie postępowania strony pozwanej. W związku z tym również § 49 PflSchG nie narusza prawa Unii.

Pozostawienie oryginalnego numeru partii nie jest również konieczne na wypadek sytuacji awaryjnych. Środki pierwszej pomocy, które należy podjąć w razie potrzeby, są wskazane właśnie na etykiecie stosowanej przez stronę pozwaną. W pozostałym zakresie można zadać pytanie podmiotowi zajmującemu się handlem równoległym. Nadto istnieją również dla każdego środka ochrony roślin karty charakterystyki bezpieczeństwa, które mogą zostać w każdej chwili pobrane od wprowadzającego środki chemiczne do obrotu. Do tego dochodzi, że obowiązek podania oryginalnego numeru partii tworzyłby ryzyko podziału rynków, ponieważ można byłoby w ten sposób ustalić, w którym państwie członkowskim importowany produkt został sprzedany stronie pozwanej. Bez usunięcia informacji istniałoby ryzyko, że tamtejszy klient strony powodowej i dostawca strony pozwanej spotka się z represjami ze strony koncernu Syngenta, z możliwym usunięciem z listy klientów włącznie.

IV.

Zgodnie z wiedzą sądu odsyłającego, jak dotąd sądy krajowe Republiki Federalnej Niemiec nie wydały jeszcze orzeczeń co do kwestii wykładni będących przedmiotem niniejszego sporu.

Istnieją wątpliwości co do właściwej wykładni pkt 1 lit. b) i f) załącznika I do rozporządzenia nr 547/2011, ponieważ rozporządzenie to nie zawiera żadnych konkretnych przepisów dotyczących konkretnego przypadku etykietowania środków ochrony roślin pochodzących z importu równoległego. O ile brzmienie ww. przepisów przy przyjęciu wykładni prezentowanej przez stronę powodową mogłoby przemawiać za tym, żeby przy etykietowaniu przywożonego produktu wskazywać zarówno posiadacza zezwolenia w państwie członkowskim pochodzenia, jak i oryginalny numer partii, o tyle sens i cel przepisów w odniesieniu do przypadku handlu równoległego mogłyby pozwalać również na przyjęcie szerszego rozumienia zgodnego z wykładnią prezentowaną przez stronę pozwaną. W związku z tym konieczne wydaje się uzyskanie od Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 akapit pierwszy lit. b) i akapit trzeci TFUE.

[...] [nazwiska sędziów, którzy brali udział w wydaniu postanowienia]